

Sygn. akt I UK 481/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania B. N.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.
o rentę socjalną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 października 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 19 sierpnia 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację B. N. od wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 17 listopada 2014 r., oddalającego jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w P. w przedmiocie ustalenia dalszego prawa do renty socjalnej. Wnioskodawczyni nie została uznana za osobę całkowicie niezdolną do pracy przez Komisję Lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a także przez lekarzy biegłych sądowych specjalistów z zakresu diabetologii i psychiatrii oraz z zakresu kardiologii. Zdaniem Sądu Apelacyjnego, wnioski ich opinii, zostały przez Sąd Okręgowy prawidłowo ocenione jako jednoznaczna podstawa do stwierdzenia, że wnioskodawczyni nie spełnia warunków przewidzianych w art. 4 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o rencie socjalnej (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 982).

Skarga kasacyjna ubezpieczonej została oparta na podstawie naruszenia art. 4 powołanej ustawy przez niewłaściwe niezastosowanie i nieprzyznanie renty socjalnej w sytuacji, w której całkowicie utraciła zdolność do wykonywania pracy zarobkowej, oraz art. 12 i art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016, poz. 887) przez przyjęcie, że nie jest całkowicie niezdolna do pracy, podczas gdy stwierdzono u niej cukrzycę, patologiczną otyłość, nadciśnienie tętnicze, hipertrójglicerydmię, mieszane zaburzenia depresyjne i lękowe, stan hemodynamiczny i osobowość o nieprawidłowych cechach, wskutek czego w rzeczywistości nie może podjąć pracy. Skarżąca zarzuciła także naruszenie art. 227 w związku z art. 278 § 1 k.p.c. przez niewyjaśnienie wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności z uwagi na nie powołanie dowodu z opinii biegłych sądowych w specjalnościach urologii i chirurga proktologa, art. 278 § 1 w związku z art. 285 § 2 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodu z opinii łącznej biegłych sądowych, art. 285 § 2 w związku z art. 286 k.p.c. przez uchybienie obowiązku przeprowadzenia dowodu z dodatkowej opinii, oraz art. 382 w związku z art. 286 k.p.c. przez pominięcie dowodu wnioskowanego w postępowaniu apelacyjnym o powołanie nowych biegłych.

Wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania „z uwagi na to, iż jest ona uzasadniona”, gdyż zachodzi konieczność zbadania istotnych, w jej ocenie, naruszeń przepisów postępowania przez Sąd Apelacyjny, który nie orzekał na podstawie całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, gdyż pominął ustalenia biegłych sądowych w sprawie Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 20 lipca 2004 r., VII U (...) i Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) z 15 listopada 2006 r., III AUa (...), na mocy których w oparciu o taki sam stan zdrowia jaki ustalono w toku niniejszej sprawy, przyznano rentę socjalną. Zdaniem skarżącego, „Sądy obu instancji nie rozstrzygnęły sprzeczności wynikających z w/w opinii biegłych sądowych, przedstawiających odmienne konkluzje oraz nie ustaliły, czy stan zdrowia wnioskodawczyni uległ poprawie w stosunku do okresu kiedy wnioskodawczyni wyrokiem sądu z 2006 roku nabyła uprawnienie do renty socjalnej. W kontekście powyższego, jak i stawianych wyżej zarzutów naruszenia

przepisów postępowania, do kuriozalnej sytuacji prowadzi również fakt, iż sąd orzekający pomija zupełnie wniosek dowodowy skarżącej zgłoszony w apelacji o powołanie innych biegłych o odpowiednich specjalnościach z uwagi na niezajęcie przez biegłych stanowiska do wskazanych przez nią przypadłości w wydanych przez nich opiniach i nie odnosi się do niego. Na gruncie przedmiotowej sprawy zachodzi przede wszystkim konieczność wyjaśnienia czy Sąd orzekający dysponujący materiałem dowodowym z uprzednio toczącej się sprawy nie powinien uwzględnić tychże ustaleń, tj. wyników postępowania dowodowego Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z dnia 20 lipca 2004 roku sygn. akt: VII U (...) Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. z 15 listopada 2006 roku, sygn. akt: III AUa (...), na mocy których w oparciu o taki sam stan zdrowia jaki ustalono w toku sprawy przed Sądem Okręgowym w B. - Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych i Sądem Apelacyjnym - Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w [x]., przyznano wnioskodawczyni rentę socjalną i skonfrontować ich, celem wydania sprawiedliwego i odpowiadającego prawu wyroku. Ponadto ustalenie braku całkowitej niezdolności do pracy osoby, u której stwierdzono wiele schorzeń, tak jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie, bez przeprowadzenia dowodu z dodatkowej, kompleksowej (łącznej) opinii biegłych, rodzi uzasadnioną konstatację, że prawo materialne zostało zastosowane do stanu faktycznego ustalonego w niedostatecznym stopniu. Warunki opinii łącznej w rozumieniu art. 285 § 2 k.p.c. w kwestii niezdolności do pracy spełnia opinia biegłych wydana po wspólnym badaniu i analizie dokumentacji lekarskiej, uwzględniająca wyniki badania jako całości i zawierająca wspólną konkluzję co do oceny zdolności zatrudnienia osoby badanej, której w przedmiotowej sprawie zabrakło”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Powołanie się na oczywistą zasadność skargi, czyli na naruszenie prawa o charakterze kwalifikowanym, wymaga wykazania, że wadliwe zastosowanie przepisu doprowadziło do wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (art. 398⁴ § 1 pkt 3 k.p.c.). Zgodnie z utrwaloną judykaturą Sądu Najwyższego, oczywista zasadność skargi oznacza możliwość stwierdzenia tej cechy bez głębszych dociekań i analiz, w sposób ewidentny, niebudzący wątpliwości.

Takiej cechy wniesiona skarga nie ma, gdyż skarżąca - powtarzając własną wersję stanu faktycznego - całą uwagę skupiła na podważeniu ustaleń dokonanych przez Sądy *meriti*, co jest w postępowaniu kasacyjnym niedopuszczalne (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).